

ELSŐ FEJEZET

A NEVEM MARINA – MINT A TENGERNEK TÖBB NYELVEN –, de hosszú ideig senki nem hívott így. Kezdetben mindenki csak Hetediknek szólított, mivel egyike vagyok a kilenc Védőnek, akik a Lorienről menekültek el, arról a bolygóról, melynek sorsa még mindig a mi kezünkben van. Mármint azokéban, akikkel még nem végeztek az ellenségeink. Akik még életben vannak közülünk.

Hatéves voltam, amikor megérkeztünk. Ahogy az űrhajó leszállt, fiatal korom ellenére is rögtön éreztem, milyen sok minden forog kockán számunkra – a kilenc Cêpan és kilenc Védő számára –, és hogy ez az egyetlen esélyünk. Az általunk előidézett vihar leple alatt léptünk be a bolygó légkörébe. Emlékszem, hogy amikor kinyílt az űrhajó ajtaja, és először pillantottam meg a Föld felszínét, párafelhő szállt fel az űrhajóról, és a karom csupa libabőr lett. Egy éve nem voltam szabad levegőn, és hideg volt odakint. Valaki várt minket. Nem tudom, ki lehetett, csak arra emlékszem, hogy mindegyik Cêpannak átadott két váltás ruhát meg egy-egy nagy borítékot. A mai napig nem tudom, mi volt ezekben.

Még egyszer utoljára összegyűltünk, mert tudtuk, hogy soha többé nem találkozunk. Elbúcsúztunk, megöleltük egymást, aztán különváltunk, és kettesével elindultunk kilenc különböző irányba. Többször is hátrapillantottam, ahogy a többiek távolodtak tőlem, mígnem szép lassan mindannyian eltűntek a messzeségben. Így aztán ketten maradtunk, Adelina és én, egy olyan világban, amiről szinte semmit nem tudtunk. Csak mostanában kezdem megérteni, milyen rémült lehetett akkor Adelina.

Emlékszem, napokig, talán hetekig gyalogoltunk céltalanul, aztán felszálltunk egy hajóra, mely ismeretlen úti cél felé tartott.

Utána két vagy három napig vonatoztunk egyhuzamban. Senkivel nem álltunk szóba, sötét sarkokba húzódtunk, és igyekeztünk távol tartani magunkat mindenkitől. Városról városra vándoroltunk, hegyen-völgyön át, ajtókon kopogtunk be, amiket aztán gyorsan becsaptak előttünk. Éhesek voltunk, fáradtak és rémültek. Emlékszem, hogyan ültem a járdán, hogyan kéregettem. Emlékszem, mennyit sírtam éjszakánként. Biztos vagyok benne, hogy Adelina a Lorienről hozott értékes drágakövek közül többet is elkótyavetyélt a nagy nélkülözésben. Előfordult, hogy egy tál meleg ételért adta oda valamelyiket. Talán egy sem maradt meg azokból a kövekből. Aztán végül rátaláltunk erre a helyre itt Spanyolországban.

Szigorú tekintetű nő nyitotta ki a nehéz tölgyfa ajtót; később a nevét is megtudtam: Lucia nővér. Hunyorogva tetőtől talpig végigmérte Adelinát, és azonnal látta rajta, milyen nyomorúságos helyzetben van.

– Hiszel Isten igéjében? – kérdezte spanyolul. Összeszorította az ajkát, és fűrkészőn nézett ránk.

– Isten igéjére tettem fogadalmat – felelte Adelina ünnepélyesen, és fejet hajtott. Fogalmam sincs, honnan tudta, mi a helyes válasz – talán akkor tanulta meg, amikor hetekre egy templom alagsorában húztuk meg magunkat –, de jól felelt. Lucia nővér kitérte az ajtót.

Azóta, tizenegy éve itt élünk a kőből épült katedrálisban, ahol dohosak a szobák, huzatosak a folyosók, a padlólapok pedig olyan hidegek, mintha jégtáblák lennének. A ritka látogatókat leszámítva az internet az egyetlen kapcsolatom a külvilággal ebben a kisvárosban – állandóan a hálót böngészem, hátha nyomára akadok a többieknek, hátha megtudom, hogy élnek és talán már harcolnak is. Apró jelek után kutatok, amikből kiderül, hogy nem vagyok egyedül. Adelina már nemigen hisz ebben, őrá már nem számíthatok. Valahol a hegyekben megváltozott. Nem tudom, mi volt az, ami végleg megtörte, talán az egyik előttünk becsapott ajtó, ami azt jelentette, hogy még egy éjszakát odakint kell töltenünk a hidegben, egyetlen falat nélkül. Akármilyen volt is az, Adelina mára

szemmel láthatóan megfedkezett arról, hogy rendszeresen költöznünk kellene, a Lorien feltámadásába vetett hite helyét pedig átvette a kolostor nővéreinek hite. Emlékszem, ahogy fokozatosan megváltozott a tekintete, és egy idő után azt kezdte hajtogatni, hogy állandóságra és más útmutatásra van szükségünk, ha életben akarunk maradni.

De nem nekem. Másfél éve Indiában négy szemtanú is látta, ahogy egy fiú tárgyakat mozgat az akarateréjével. Nem egyszer, hanem kétszer. Az esetből eleinte nem lett nagy felhajtás, de aztán a fiúnak egyszer csak nyoma veszett, mire hajtóvadászat kezdődött utána a környéken. Ha jól tudom, a mai napig nem találták meg.

Néhány hónapja olvastam egy lányról, aki Argentínában a földrengés után leemelt egy öttonnás betontömböt az alászorult férfiről, és amikor az újságok hősként kezdték ünnepelni, szörén-szálán eltűnt. Akárcsak az indiai fiút, őt sem találták meg.

Most pedig itt van ez az amerikai apa-fia páros Ohióban, akiket üldöz a rendőrség, mert állítólag leromboltak egy egész iskolát, és közben megöltek öt embert. Semmi más nyomot nem hagytak maguk után, csak titokzatos hamukupacokat. A hatóságok tanácsalanul állnak az eset előtt.

„Mintha valamilyen ütközet folyt volna itt. Nem tudom, mi más lehet magyarázni ekkora pusztítást – nyilatkozta a nyomozás vezetője. – De akármilyen történt is, a végére járunk, felkutatjuk Henri* Smitht és a fiát, Johnt. Erre a szavamat adom.”

Talán John Smith – már ha tényleg ez az igazi neve – csupán egy zűrös srác, akiben egyre csak gyűlt a méreg, és aztán egy nap már nem bírta tovább. De nem hiszem, hogy erről van szó. Akárhányszor meglátom a képét a monitoron, felgyorsul a szívverésem. Egyenetlenné válik a légzésem, és valami különös elszántság vesz rajtam erőt. A zsigereimben érzem, hogy közénk tartozik. És tudom, hogy valahogyan meg kell találnom.

* A név franciás kiejtése: *Anri*.

MÁSODIK FEJEZET

RÁKÖNYÖKÖLÖK A HIDEG ABLAKPÁRKÁNYRA, ÉS NÉZEM a sötét égből hulló hópelyheket, ahogy megülnek a fenyőfákkal, paratölgyekkel, bükkfákkal és éles sziklatömbökkel pettyezett hegyoldalon. Egész nap havazott, és azt mondják, éjszaka is esni fog. Észak felé alig látni el a város végéig – a fehér köd elnyeli a világot. Napközben, amikor tiszta az idő, még a Vizcayai-öböl kék vizét is látni lehet. De most nem, és óhatatlanul is hatalmába kerít az aggodalom: vajon mi leselkedik rám a sűrű fehérség mögött?

Hátrapillantok. A nagy belmagasságú, huzatos helyiségben két számítógép van. Ha használni akarjuk valamelyiket, fel kell iratkoznunk a listára, és kivárni, amíg ránk kerül a sor. Este tíz perc a maximum, ha mások is várnak. Ha senki nem akar netezni, akkor húsz. A két lány a gépek előtt már legalább fél órája várat, nekem pedig kezd fogyni a türelmem. Reggel óta nem néztem a híreket, csak reggeli előtt tudtam besurranni egy percre. Akkor még semmi újat nem találtam John Smithről, és most már türelmetlenül várom, hogy megtudjam, mit derítettek ki időközben. Az ügy kirobbanása óta eddig mindennap volt valamilyen új fejlemény.

Otthonunk, a Santa Teresa-kolostor, egyben leányárvaház is. Bár azt mondják, egykor köztisztviselői intézmény volt, ma már nem nagyon ismerik, így alig kerülnek ide új lányok. És még kevesebben maradnak. Jelenleg én vagyok a legidősebb a harminchét lány közül – hat hónapja számítok korelnöknek, amióta távozott a legutóbbi lány, aki betöltötte a tizennyolcat. A tizennyolcadik születésnapján mindenkinek döntenie kell, hogy egyedül folytat-

ja-e tovább az életét, vagy itt marad a kolostorban. Azok közül, akik betöltötték a tizennyolcat, eddig egyetlenegy lány sem maradt itt. Meg tudom érteni őket. A születésnapomig, aminek a dátumát Adelinával találtuk ki annak idején, már csak szűk öt hónap van hátra. Ahogy a többieknek, nekem is minden vágyam, hogy végre kiszabaduljak ebből a börtönből, akár velem tart Adelina, akár nem. Nehéz elképzelni, hogy velem akarna tartani.

A kolostor kőből épült még 1510-ben, és túl nagy annyi embernek, ahányan élünk benne. A legtöbb helyiség üresen áll, de a többi sem valami kellemes – mindent átjár valami komor nyirkosság, szavaink pedig visszaverődnek a mennyezetről. A katedrálisunk az azonos nevű városkát körülvevő dombok legmagasabbikára épült, a Picos de Europa hegyvonulatai közé. A város házait, akár csak a katedrális, kőtömbökből építették, jó néhányat egyenesen a hegyoldal sziklájába vájtak. Végigsétálva a város főutcáján, a Calle Principalon, azonnal szembeötlik, mennyire elhanyagolt itt minden. Mintha az idő megfeledkezett volna erről a helyről, és az évszázadok mindent mohazöldre és barnára festettek volna, a levegőben pedig állandóan orrfacsaró penészszag terjengene.

Öt éve könyörgök Adelinának, hogy menjünk el innen, költözzünk tovább, ahogy tanácsolták. „Hamarosan kifejlődnek a talentumaim, és nem akarom, hogy ez itt történjen meg, ahol mindig lányok meg apácák vesznek körül” – mondtam neki, de hiába. A *Reina-Valera* Biblia egyik idézetével válaszolt, miszerint türelemmel kell várnunk a megváltásra. Azóta minden évben könyörgök neki, ő pedig minden évben ugyanolyan üres tekintettel néz rám, és mindig valamilyen vallásos idézettel felel. De tudom, hogy az én megváltásom nem itt van.

Elnézek dél felé. A templom kapuin túl, a domboldalba látom a város pislákoló fényeit. A hófúvásban mintha lebegő glóriák lennének. Egyik cantinából sem hallok kiszűrődő zenét, de biztos vagyok benne, hogy mindkettő zsúfolásig megtelt. A cantinák mellett a városnak van még egy étterme, egy kávéháza, egy piaca, egy kocsmája és számtalan kereskedője, akik minden reggel és

délután a Calle Principalon árulják portékáikat. A domb aljában, a város déli szélén áll az iskola kőépülete, ahova az összes itteni lány jár.

A csengő hangjára fölkapom a fejem: már csak öt perc maradt az esti ájtatosságig, utána pedig takarodó. Érzem, hogy eluralkodik rajtam a pánik. Meg kell tudnom, van-e valami új fejlemény. Lehet, hogy Johnt elkapták. Lehet, hogy a rendőrség talált valami mást is a lerombolt iskolánál, valamit, ami elsőre elkerülte a figyelmüket. De ha még sincs semmi újdonság, azt is tudnom kell. Különben képtelen leszek elaludni.

Gabriela Garcíára szegezem a tekintetem, aki éppen hírességek fényképeit nézegeti a neten. Gabriela – röviden Gabby – tizenhat éves és nagyon csinos. Hosszú, fekete haja és barna szeme van, és a kolostoron kívül mindig kurvásan öltözködik, szűk topokat hord, amikből kilátszik a köldökpiercingje. Reggelente bő ruhákat húz, de amint látótávolságon kívülre érünk, ezeket ledobja, és az alájuk fölvetett szűk cuccokban villog. Az iskolába vezető út hátralévő részében azzal van elfoglalva, hogy kisminkeli magát és belövi a haját. Négy barátnője, akik közül három velünk lakik a kolostorban, ugyanezt csinálja. Amikor véget ér a tanítás, lemosás az arcukról a festéket, és visszaveszik az eredeti ruhájukat.

– Mi van? – kérdezi Gabby ingerülten, és rám mered. – E-mailt írok.

– Már rég letelt a tíz perc – felelem. – És nem e-mailt írsz. Félmeztelen pasik képeit nézegeted.

– Na és akkor? Be akarsz köpni, te kis árulkodós? – kérdezi gúnyosan, mintha egy gyerekkel beszélne.

A másik lány erre fölnevet. Hilda a neve, de mindenki úgy hívja, hogy La Gorda, vagyis „a dagadék” – persze csak a háta mögött.

Gabby és La Gorda elválaszthatatlan párost alkotnak. Az ajkamra harapok, és visszafordulok az ablak felé. Összefonom a karomat a mellkasom előtt. A lányok folytatják a gépelést, nevetgélést és sugdolózást. Én meg közben majd felrobbanok, egyfelől azért, mert tényleg szükségem van a számítógépre, másfelől pedig mert sosem tudom, hogyan vágjak vissza Gabby gúnyos megjegyzései-

re. Már csak négy percem maradt. A türelmetlenségem kezd átcsapni kétségbeesésbe. Lehet, hogy új fejlemények vannak – fontos hírek! –, én azonban nem értesülhetek ezekről, mert ez a két önző seggfej nem hajlandó leszállni a számítógépről!

Még három perc. Szinte remegek a dühtől. Hirtelen támad egy ötletem, és mosolyra húzódik a szám. Kockázatos, de azért kipróbálom. Egy picit elfordulok, annyira, hogy még éppen lássam a szemem sarkából Gabby székét. Veszek egy nagy levegőt, minden erőmmel a székre összpontosítok, és telekinézissel balra rántom, majd rögtön utána jobbra. A szék kis híján fölborul. Gabby talpra ugrik, és fölkiált. Meglepetést színelve nézek rá.

– Mi az? – kérdezi La Gorda.

– Nem tudom. Mintha valaki belerúgott volna a székembe. Te nem éreztél semmit?

– Nem – feleli La Gorda, de alighogy ezt kimondja, hátrahúzom a székét néhány centiméterrel, és azon is rántok egyet. Mindezt úgy, hogy közben el sem mozdulok az ablak mellől. Mindkét lány fölsikolt. Taszítok még egyet előbb Gabby, majd La Gorda székén, mire föl pattannak, és sikítva kiviharzanak a szobából. Vissza sem néznek.

„Ez az!” – mondom magamban, és odasietek a géphez, amit Gabby használt. Villámgyorsan begépelem annak a hírportálnak a címét, amelyiket a legmegbízhatóbbnak tartom. Aztán türelmetlenül várom, hogy betöltsön az oldal. Ősrégi számítógépek lassú kapcsolattal: ez az én keresztem.

A képernyő fehérre vált, majd őrzítő lassúsággal, sorról sorra kezd megjelenni az oldal. Még csak a negyedénél tart, amikor megszólal a csengő. Még egy perc az imádság kezdetéig. Úgy döntök, nem foglalkozom vele, noha tudom, hogy ezért büntetés jár. De nem érdekel.

– Már csak öt hónap – suttogom magamnak.

Az oldal már félig betöltődött, látom John Smith arcának felső harmadát, sötét szemét, magabiztos tekintetét. De a szemében mintha szorongás is tükröződne. Előrehajolok, alig bírok magammal, remeg a kezem az izgalomtól.

– Gyerünk már! – próbálom siettetni a számítógépet, de hiába.
– Gyerünk!

– Marina! – vakkantja ekkor valaki a hátam mögött. Megpördülök. Dora nővér áll az ajtóban. Nagydarab, terebélyes nő, ő a konyhafőnök. Szinte fölnyársal a tekintetével. Ebben nincs semmi meglepő. Mindenkire így néz, aki az étkezőben sorban áll ebédért – mintha személyes sértésnek venné, hogy táplálékra van szükségünk. Az ajkát összeszorítva mered rám. – Indulás! Most azonnal! Ne kelljen kétszer mondanom!

Fölsóhajtok. Tudom, hogy nincs más választásom: mennem kell. Az engedetlenségért még nagyobb büntetés jár, mint az iskolakerülésért. Kitérőlem a böngészőből az oldal címét, aztán bezárom, és elindulok Dora nővér után a sötét folyosón. Tudom, hogy történt valami. Mi másért foglalta volna el John arca az egész oldalt? Másfél hét elég hosszú idő ahhoz, hogy egy hír elveszítse az újdonság varázsát, ezért ha ismét címdalra került, az csak azt jelentheti, hogy újabb fontos információ került napvilágra.

Belépünk a Santa Teresa főhajójába. Hatalmas oszlopok tartják a boltíves mennyezetet. A falakat festett üvegablakok törik meg. Fapadok sorakoznak egymás mögött, legalább háromszáz ember elférne itt. Dora nővérral mi vagyunk az utolsók. Leülök egyedül középtájon. Lucia nővér, aki annak idején ajtót nyitott Adelinának és nekem, már nyolcvanhét éves, de még mindig ő a zárda főnökasszonya. Föllép a szószékre, behunyja a szemét, lehajtja a fejét, és összekulcsolja a kezét maga előtt. Mindannyian követjük a példáját.

– *Padre divino* – kezdjük komor egyetértésben az imádság szövegét –, *que nos bendiga y nos proteje en su amor...*

Nem figyelek tovább a hangokra, inkább végignézek az előttem imádkozókon. Mindenki lehajtott fejjel összpontosít. Vagy legalábbis lehajtja a fejét. A tekintetem megáll Adelinán, aki hat sorral előttem térdepel, a legelső padsor jobb oldalán. Átszellemlen imádkozik, barna hajfonata a háta közepéig ér. Föl sem néz, már rég nem keres meg a szemével, mint az első néhány évben, amikor mindig találkozott a tekintetünk, és mindketten elmoso-

lyodtunk, mert volt egy közös titkunk, amit senki más nem tudott rajtunk kívül. A titok még mindig megvan, de Adelina időközben valahogy megfeledkezett róla. Eredetileg úgy terveztük, hogy csak egy darabig húzódunk meg itt, amíg meg nem erősödünk, és kellő biztonságban nem érezzük magunkat, ám Adelina közben megváltozott, és – talán csak mert fél – most már semmi másra nem vágyik, mint hogy maradjon.

A John Smithről szóló hírt neki is elmondtam, de azelőtt hónapok teltek el úgy, hogy szóba sem került a küldetésünk. Szeptemberben megmutattam neki a harmadik forradást a bokámon, a harmadik jelet, ami arra figyelmeztetett, hogy újabb Védőt öltek meg, és egy lépéssel megint közelebb kerültünk ahhoz, hogy a mogadoriak már miránk vadásszanak, de Adelina úgy tett, mintha a seb nem is létezne. Mintha nem tudnánk mindketten, hogy mit jelent. Amikor Johnról beszéltem neki, csak a szemét forgatta, és azt mondta, legfőbb ideje, hogy leszokjak végre a tündérmesékről. Egyetlen pillantást sem volt hajlandó vetni John fényképére, amit kinyomtattam.

– *En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo. Amén* – zárul az ima, majd mindenki keresztet vet. Én is, hogy fenntartsam a látszatot: homlok, köldök, bal váll, jobb váll.

Amikor a harmadik forradás megjelent a bokám fölött, éppen aludtam. Azt álmodtam, hogy kitárt karokkal szaladok lefelé egy hegyről, és mindjárt a levegőbe emelkedem. A fájdalomra ébredtem, ahogy a seb beleégett a bőrömbe. A fényre többen is felriadtak, de a felügyelő nővér szerencséire nem. A lányok azt hitték, hogy elemlámpával olvasok a takaró alatt, ami tilos a kolostorban. Elena, csöndes, tizenhat éves ágyszomszédom, akinek fekete haja beszéd közben gyakran a szájába akad, megdobott egy párnával. A lábam lüktetni kezdett, a fájdalom olyan éles volt, hogy a takarómba kellett harapnom, nehogy felkiáltssak. A könnyeimet azonban nem bírtam visszatartani, tudván, hogy Harmadik épp az imént halt meg valahol. Már csak hatan maradtunk.

Az imádság után elindulunk a hálóterembe, ahol már várnak ránk a nyikorgó ágyak, de nekem közben egy ötlet jár a fejemben.

A kényelmetlen ágyakat és a szobákban uralkodó állandó hideget azzal kompenzálják, hogy az ágynemű finom puha, a takaró pedig jó vastag – ez az egyetlen luxus a kolostorban. Az én ágyam a sarokban áll, a legmesszebb az ajtótól. Ez a legcsöndesebb hely, mindenki erre vágyik. Jó sok időbe telt, mire sikerült elfoglalnom; fokozatosan kerültem közelebb hozzá, ahogy egy-egy lány elment.

Villanyoltás után mindenki elcsöndesedik. Hanyatt fekszem, és a mennyezet körvonalait bámulom. A csöndet néha suttogás töri meg, amit azonnal a felügyelő nővér püsszegő hangja követ. Nyitott szemmel heverek, türelmetlenül várom, hogy végre mindenki elaludjon. Egy félóra elteltével megszűnik a sugdolózás, felváltja az alvók szuszogása, de még nem merek kockáztatni. Nem telt el elég idő. Várok újabb tizenöt percet: semmi hang. Képtelen vagyok tovább fekvé maradni.

Visszafojtott lélegzettel leeresztem a lábamat az ágyról. Hallom, ahogy Elena egyetlen szuszog melletttem. A talpam leér a fagyos padlóra, és azonnal átjárja a hideg. Lassan felállok, vigyázva, nehogy megnyikorduljon az ágy, és lábujjhegyen elindulok az ajtó felé. Nem sietek, óvatosan megyek, nehogy nekiütközsek valamelyik ágynak. Kilépek a nyitott ajtón, végigsietek a folyosón, és benyitok a számítógépszobába. Kihúrom az egyik széket, és bekapcsolom a gépet. Ahogy életre kel, hangosan zúgni kezd – remélem, senki nem hallja meg.

Izgatottan várom, hogy betöltődjön a rendszer, és közben állandóan a hátam mögé lesek, nem követett-e valaki. Végre megjelenik a böngésző, és bepötyöghetem a weboldal címét. A képernyő kifehéredik, majd két fénykép jelenik meg az oldal közepén. Körülöttük szöveg, fölöttük pedig a főcím, de a betűk még elmosódottak, nem lehet kivenni őket. Most tehát már két kép van, nem csak egy – vajon mi történhetett azóta, hogy megpróbáltam elolvasni az oldal híreit? Végül kitisztul a kép, és olvashatóvá válik a főcím:

NEMZETKÖZI TERRORISTÁK?

Az előreugró állú, sötétszőke hajú, kék szemű John Smith képe van a monitor bal felén, a másik oldalon pedig az apja – vagyis az Őrzője, a Cêpanja –, Henri Smith. Fekete-fehér fantomkép mindkettő, ceruzával rajzolhatták őket – nem fotók, mint az a kép, amit Johnról láttam korábban. Átugrom a már ismert részleteket – lerombolt iskola, öt halott, váratlan eltűnés –, és a legfrissebb fejleményekre kattintok:

Új fordulat az ügyben: az FBI nyomozói profi okirat-hamisító felszerelésre bukkantak. Az ohioi Paradise-ban az Henri és John Smith által bérelt ház padlója alól egy titkos rekeszből számos olyan eszköz került elő, amely arra enged következtetni, hogy a két szökevény terroristákkal állhat kapcsolatban. A helyiek legnagyobb megdöbbenésére Henri és John Smithről most már feltételezhető, hogy a nemzetbiztonságra is veszélyt jelentenek, ezért a nyomozók azt kérik, hogy aki-nek tudomása van a szökevények hollétéről, vagy bármilyen más információval szolgálhat róluk, azonnal értesítse a rendőrséget.

Visszakattintok John képére, és ahogy a szemébe nézek, remegni kezd a kezem. A szeme – még ezen a rajzon is – nagyon ismerősnek tűnik. Talán arról az úrhajóról, amelyiken egy évig utaztunk a Lorien és a Föld között? Egyre biztosabb vagyok benne, hogy ő az életben maradt hat Védő egyike.

Hátradőlök, kisimítom a hajamat a szememből, és arra gondolok, bárcsak most rögtön elindulhatnék, hogy megkeressem John! A Cêpanjával nyilván el tud tűnni a rendőrség szeme elől; tizenegy éve bujkálnak, akárcsak mi Adelinával. De mégis hogyan találhatnám meg, amikor az egész világ őt üldözi? Hogyan fogunk valaha is találkozni?

A mogadoriak mindenhol ott vannak. Nem tudom, Elsőt és Harmadikat hogyan találták meg, de azt igen, hogy Másodikat a bejegyzése árulta el, amit egy blogra írt. Amikor rábukkantam, negyedóráig gondolkodtam, hogyan válaszoljak neki úgy, hogy ne fedjem föl magam. Az üzenete elég rejtélyesen hangzott, de csak annak, aki nem tudta, miről van szó: „Kilenc volt, most már csak nyolc. Van itt valaki közületek?” A bejegyzést egy „Második” nevű felhasználó írta. Amikor aztán gyorsan bepötyögtem pár sort, és már majdnem rányomtam a „Küld” gombra, az oldal frissült, és megjelent egy válasz.

„Itt vagyunk” – írta valaki.

Tátva maradt a szám a megdöbbenéstől. Reménnyel töltött el a két rövid üzenet, de amint kinyújtottam a kezem, hogy másik választ gépeljek be, fölzott a bokám, és beleégett a bőrömbe a második seb. Az égető érzés olyan elviselhetetlen volt, hogy a földre zuhantam, és nyöszörögtem a fájdalomtól. Adelina nevét kiabáltam, és közben két kézzel fogtam a bokámat, nehogy meglássa valaki. Amikor Adelina odaért, és megértette, mi történt, a monitorra mutattam, de addigra már üres volt; mindkét posztot törölték. A mai napig nem tudom, ki írta azt a választ.

Elfordítom a fejem John Smith ismerős tekintetétől. A számítógép mellett egy kis virág fonyadozik – teljesen megfeledeztek róla. Hervadtan, összezsugorodva lapul a cserépben, levelei barnák és töredezettek. A cserép körül elszáradt virágszirmok hevernek. Hátrapillantok, hallgatózom egy kicsit, nem közelednek-e lépések. Néma csönd van. A virág még nem pusztult el, de már alig maradt benne élet. Előrehajolok, a két kezembe fogom, ajkammal megérintem a leveleit, és meleg levegőt fújok rá. Borzongás fut végig a gerincemen – a virág pedig életre kel. Egyszerre főlegyenesedik, a levelei kizöldülnek, új szirmok jelennek meg rajta. Először színtelenek, aztán gyönyörű lilába fordulnak. Kaján vigyorra húzódik az arcom, és önkéntelenül is arra gondolok, vajon mit szólnának a nővérek, ha látnák, mire vagyok képes. De persze nem láthatják, arra nagyon vigyázok. Félremagyaráznák, én pedig nem

akarom, hogy kizavarjanak a hidegbe. Még nem készültem fel rá. Nemsokára már készen állok majd, de most még nem.

Kikapcsolom a számítógépet, és miközben visszasietek a hálóterembe, végig John Smith jár a fejemben.

Vigyázz magadra, és jól rejtőzz el! – üzenem neki gondolatban. – *Megtaláljuk egymást újra.*